

להרגיז משהו, מסוגלת נערה לצעד כזה. הוא היה בטוח שאני מאהבת בו ומתביישת להודות בכך, וכתחליף לכך בא סיפור זה. גם לי קשה היה להאמין לעצם מעשי. ידעתי בבטחה שדבר אין לי אל אמנון. רק הרצון לפגוע בו הוא שגרם לי לעשות צעד זה, כה עקשנית וקפריזית אני. לא חשתי כל חרטה על התנהגותי, וזה הרגיז אותי. עד כדי כך ירדתי? את נוראה, אורה! את מושחתת ללא תקנה! תמיהה ותדהמה תקפו אותי לנוכח גילוי צד חדש זה בי. אך לא התחרטתי. נוכחתי שאס, החביבה, הצעירה, התמימה, איננה. היא פנתה את מקומה לאשה. אשה שקירבת גברים מסעירה אותה. אשה שיודעת לאהוב ולונוח, ויחד עם זאת לעתים נבוכה וחסרת-אונים כל-כך.

איך לי מקום להסתתר בו...

פ עם הזדמנותי לביתם של מכרים. לפתע נכנס בחור אחר, ששרת אתי בצבא והכיר היטב את דן. "אהלן, אורה, מה את עושה פה? לבדך? איפה דן?" "מה אתה שואל אותי? השומר אחי אנכי?" עניתי לו מעט בכעס. הטון של תשובתי כלל לא התאים לטון שאלתו. הוא כאילו לא שם לב והמשיך: "ככה זה, חבריא, אם צמד-חמד כמו אורה ודן יכול להיפרד — חסל סדר אמונה באדם ובאהבה — וצדק אותו חכם זקן שאמר שהאהבה היא אמנם נצחית, אבל האוהבים חולפים עם הרוח..." כולם צחקו, וגם אני ניסיתי לעוות את פני בחיור. מדוע יש אנשים שלא מסתפקים במה שיש להם, ומוכרחים לתקוע את אפם בחיור של הזולת? כל-כך קשה לאדם לשמור את מחשבותיו, דעותיו ותגובותיו לעצמו? הוא כל-כך עיוור, שאינו מרגיש שזה עשוי לפגוע? חרוני צרב אותי, והרגשתי את אותה הרגשה ישנה של שריטה בפצע ישן. הפצע זב שוב דם, והדמעות שוב עולות לעיניי, ואני, בלי להתנצל הרבה, קמתי והלכתי. רציתי לבכות ולילל, אבל איפה אפשר לעשות זאת? בחדרי, אצל הקרובים? אי-אפשר. כתלי החדר דקים, הם ישמעו וישאלו, ואני רוצה לבכות בקול ולשחק. ברחובות העיר? אי-אפשר שם לבכות בקול. השעה מאוחרת בלילה. אעיר אנשים משנתם. הלכתי והלכתי, והגעתי למבואות העיר, לכיוון הכביש המוליך לעין-כרם. היה שם שדה ליד הכביש. נכנסתי אליו. התישבתי על האדמה, ונתתי פורקן למה שהצטבר בי. בכיתי בקול ממש, יללתי עד שלא-טלטל גזע קולי, ורק גהוקים עמוקים נשמעו. נשארתי שם לשבת. לא איכפת היה לי ששמלתי מתלכלכת. לא איכפת היה לי שקר לי, ועיני אדומות תהיינה מחר ותפוחות. פתאום שמעתי קול צעדים. הפניתי את ראשי והבחנתי במרחק קטן ממני בדמות עם מקל על כתפה. אולי שומר? אולי רועה? אולי סתם חולה-דרוח? או חונק-נשים? קמתי וברחתי כל עוד רוחי בי. אין לי לאן לברוח. אין לי מקום להסתתר בו. אפילו לבכות כרצוני איני יכולה. למה אין כאן מרחבים, שדות, שאפשר לרוץ בהם לעבר האופק, ולבכות או לצחוק? כבלים כבדים היו על זרועותי!

ה לימודים הסתיימו. שלוש שנים ביליתי בירושלים, שנים שהחזירו אותי אל החיים, למבוגרת ומפוקחת. יותר מדי מפוקחת. ראיתי את כעורם של החיים. נוכחתי כמה הרבה אשליות יש בהם, וכמה אפורה המציאות. בתחילה נפגעתי כשנוכחתי שלא אני היחידה בעולם שידעה מה זאת אהבה. שלא אני היחידה שאהבה ונכחתה. במשך הזמן התרגלתי גם לזה. מה תהיה צורת חיי בעתיד לא ידעתי, אך כיון שגמרתי עם הבחינות עוד במועד הראשון, וגמרתי טוב, החלטתי לנסוע לתוך-לארץ. לא נסעתי לטליל. נסעתי לקבל כסף, ירושה שהוריש איזה קרוב, אדם שמת עירי ללא בנים. לי כבר לא יקרה דבר כזה. הייתי חודשיים וחצי בערך בארצות-הברית. קיבלתי שם מושג על קצב חיים מסורף. קיבלתי שם מושג ממש על גודל, שטחים ענקיים, בתים ענקיים, גשרים ענקיים, אפילו עצים ענקיים, הגדולים ביותר בעולם. הכל גדול היה, רק האדם היה כל-כך קטן. נפחדתי וחזרתי הביתה. כאן הבתים לא כל כך גדולים, הארץ קטנה ובאופן יחסי אליהם, האנשים אינם כל כך קטנים.

י ש ימים שבני-אדם עורכים להם את המאזן השנתי שלהם. מעין חשבון הנפש. בדרך כלל עושה זאת האדם בשעה שהוא מרגיש שטעה בדרך, ואז הוא מנסה לחזור ולגשש אחרי אותן פרשות הדרכים בחייו שבהם נתכן הטעות. האם זה ניתן לתיקון? האם החרטה תעזור? חשבונות הנפש שלי נערכו בדרך כלל בשני מקרים: בשעות שבהן שעצובה הייתי, כשנוכחתי שלא השגתי, וכנראה שלא אשיג, את מה שאני רוצה. ולא רציתי הרבה! רציתי להתגאות בבני, לאהוב את אישי ולחיות עמו בבית אחד קטן. רציתי שהפחד יעזוב אותי. שמלים מסוימות תחולנה לדקור אותי.

חורתי אחורה לפרשות-הדרכים בחיי. היתה רק אחת כזו. אותו יום ראשון שבו פגשתי בדרך. בעצם, ההיתה זו פרשת דרכים? ההיתה בכלל דרך אחרת? מה היה אילמלא כל זה? ששיות. הענינים לא יכלו להתגלגל אחרת.

יתכן שלוא פגישה זו, הייתי שלחה יותר, אבל הייתי גם ריקה ועניה. בתקופה קצרה זו מיציתי את החיים, יכולתי לחוש ולמשש באושר. ממש לתפסו באצבעותי. חשבונות הנפש שלי נערו, כמעט תמיד, גם בשעות שבהן שבהן הייתי עם יובל. בעצם, כמדומני שמיותר בכלל לכתוב זאת חשבון-נפש. כי יובל, בעצם קיומו וחיוכו, סילק כל פקפוק ומחשבה. ברור לי שהדברים לא יכלו להיות אחרת משהנם. בחייו, כעת, אין מקום לחרטה. ושטותית ולא מעוררת התרגשות לגבי היא גם השאלה: מה היה אילו... כל זה היה חלום?

אני רוצה להיות האגא של יובל...

ב ינתיים התחלתי לעבוד. יובל גדל. הוא כבר מבקר בגנון. הוא מפטפט, והוא כל-כך טוב. למי הוא דומה? בכורים הגשמי חלום ישן שלי, לשחור עם יובל את אחד הטיוילים שלי עם אביו, עם דן. נסעתי איתו לחיפה. בדרך, ברכבת, שאל אותי: "אורה, למה כולם לובשים מסכות מצחיקות כאלה על הפנים?" "הם מתחפשים, יובליה. היום פורים, ובפורים כל אחד יכול להיות מה שהוא רוצה." "גם אני?" "ודאי, מה אתה רוצה להיות, יובליה?" "אני רוצה להיות גדול!" "טוב, יובליה, היום תהיה גדול. אקרא לך כל היום יובל. אתן לך כסף. אתה תשלם בכל מקום, ואתה תשמור עלי בדרך." הילד נראה באושר. עיניו נצצו. "ומה את — אורה?" "אני? אני רוצה להיות היום אגא של יובל הגדול. תקרא לי אמא, יובל?" נדמה היה לי כאילו שמח לכך במיוחד. שיתקנו כל היום את המציאות. התחפשו בפורים, ואני כמעט בכיתי.

עיריית תל-אביב-יפו

אל תואבי עירנו!

עיריית תל-אביב-יפו החליטה להעניק הנחה במסים לכל אזרח שישלם בחודש אפריל את מסיו לשנה אחת מראש.

7%

כל מי שישלם את מסיו לשנת 1960/61 באפריל, יזכה להנחה של 7% ואילו המשלם עד 15 במאי יזכה בהנחה של 5%.

ההנחה

תשלומים, בניכוי אחוזי ההנחה, מתקבלים בכל סניפי הבנקים בעיר ובסניפי הגבייה העירוניים, כנגד הצגת ההודעה מהעירייה על תשלום מסים.

מרכזי נמיר ניסן תש"ך ראש העירייה אפריל 1960 דחק

8 הופעות בלבד בישראל 8

הבילט הפיליפיני

כרטיסים מיום רביעי זה

51 רקדניות, רקדנים ומנגנים סגנוני המחול ש: סין, באל, הודו, מאלאיה, ספרד.

"הופעה אמנותית נהדרת שכמותה לא ראה המערב עשרות בשנים." (ניו-יורק טיימס)

תל-אביב: "אהל-שם"

יום ג' 19.4 יום ד' 20.4 יום ה' 21.4 שתי הצגות לצה"ל

ירושלים: "אדיסון" — הצגה יחידה 23.4 ב-9 עין-גב: יום ב' 18.4

כרטיסים להשיג: בת"א: "כנף", "רוקוקו", "לאן", "רדיראוניון", "כרטיס", "במה", "שעשועון". בירושלים: ש. כהנא.